

Ministerul Culturii și Cultelor ne asigură:

Autorii acestor fărădelegi își vor primi cuvenita pedeapsă

Ministerul Culturii și Cultelor a aflat cu profundă îngrijorare că, recent, zeci de morminte din Cimitirul Evreiesc situat pe Șoseaua Giurgiului din București au fost profanate de autori necunoscuți. Comdamnăm cu fermitate orice manifestare de acest gen precum și orice alte acte cu caracter șovin, antisemit, xenofob și rasist.

Totodată, Ministerul Culturii și Cultelor asigură conducerea Federației Comunităților Evreiești din România, întreaga obște a credincioșilor mozaici, că autoritățile de stat competente vor lua de urgență toate măsurile necesare pentru identificarea și judecarea, conform legii, a autorilor acestor acte barbare.

Cu deosebită considerație

ȘTEFAN IONIȚĂ
Direcția Relații Culte

Alături de frații noștri din România

Ambasada Statului Israel în România este alături de Federația Comunităților Evreiești din România și Comunitatea

Evreilor din București în marea nenorocire din ziua de 23 octombrie a.c., legată de vandalizarea Cimitirului evreiesc bucureștean din Șoseaua Giurgiului, profanarea și distrugerea a 131 de monumente. Sperăm că în viitor nu vor mai avea loc astfel de acte de vandalism, bazate pe motive xenofobe și antisemite.

*
Cu prilejul pelerinajului de la Cimitirul Giurgiului, a luat cuvântul și ambasadorul statului Israel, E.S. David Oren.

Într-o Europă, aproape înfrățită, nu mai e loc nici pentru mormintele noastre?

Am refuzat cu îndârjire această întrebare, deși știam foarte bine că miile de morți în accidente rutiere, stradale, în conflicte intermafioate sunt combătute prin legi și prin legi respectate. Speram, ca un naiv incurabil, că epidemiile de ură pot fi eradicate vreodată precum variola sau străvechea ciumă bubonică. Medicina, da, mai face încă minuni. Păzitorii ordinii publice – nu. Organele de poliție, anchetă, procuratură, judiciară n-au anchetat până azi nici un xenofob bestial. Ce-au așteptat? Să fie profanate până și cimitirele evreiești, să fie devastate mormintele și monumentele?!

Nu sunt răzbunător... Nu vreau ca cei vinovați să fie plimbați în cuști, bine închise, prin piețele publice, nu vreau să suferă nici a zecea parte din cât suferim noi când vedem mormintele părinților ori fraților noștri zdrobite fără milă. Sunt gata să-i și iert pe cei care se autodenunță. Și dacă nu se mai poate face nimic cu cei care ne amenință că data viitoare vor face un Holocaust și mai adevărat decât cel cu șase milioane de morți să ni se spună măcar... „singura salvare ar fi să vă sinucideți! O să ne oferiți câte o victimă pe lună pentru o lapidare publică sau un autodafé.”

Nu, nu sunt nici pesimist! Trăiesc în această țară, împreună cu părinții, străbunii și străbunii părinților mei de sute și sute de ani. Am avut și am prieteni români și creștini

de care mă leagă totul... De asta am și rămas alături de ei. Am încredere în ei.

Am vorbit în aceste zile la telefon cu cei mai prestigioși publiciști ai țării, cu oameni de cultură, cu bunii mei profesori care mai sunt în viață, cu copiii și cu nepoții lor... Ei sunt liniștea mea. Dar și ei sunt periclițiți. După ce au fost omorâți primii evrei în România, au murit în anii fascismului și variatelor totalitarisme și oameni de cultură, mari profesori întru eternitate precum și prim-miniștri ai țării... În anii Holocaustului au murit nu numai sute de mii de evrei, în Transnistria sau la Auschwitz, au murit și sute de mii de soldați... Pe fronturile războaielor din 1877, ca și în Marele Război de Reîntregire, evreii, fără să fie recunoscuți ca fiind cetățeni ai acestui pământ, s-au înscris voluntari în armata României, cu mii și mii de jertfe omenestii.

Știu tot atât de bine că au fost și pot fi oricând și evrei incriminați pentru păcate și vinovății de neiertat.

Acum, însă, e altceva. Mai sunt în România vreo șase mii de evrei și alte vreo două-trei mii cu un străbun evreu, mai sunt și oameni intrați prin însăși voința lor în alte comunități religioase. Dar cu morții noștri ce-aveți? Cu toți cei înmormântați de-a lungul secolelor în cele peste opt sute de cimitire evreiești? Din cele o mie de sinagogi de altă dată au mai rămas mai puțin de o sută... Ura – și până când – le va urmări aneantizarea?! Un singur lucru hotărât nu-l vreau. Să se tacă din nou! Să se închidă din nou dosarele celor implicați în atrocitățile profanărilor, cu riscul neluării în seamă a recentelor avertismente antisemite, aproape din toate țările Europei. Există un Dumnezeu al iertării. Există și un Dumnezeu al dreptății... Doamne, ca de atâtea și atâtea ori în istoria poporului nostru evreu, ajută-ne din nou! Învață-ne, măcar, cum să ne autoapărăm.

Iar prietenii noștri, câți sunt, să aibă încredere în noi și în dragostea noastră.

DOREL DORIAN

P.S.: Fraților noștri din Israel, eroilor temerari ai propriei lor supraviețuiri, cum să le explicăm răbdarea sau mai curând orbirea și răbdarea noastră fără de margini?

Primum de la cititorii revistei

Gânduri la o zi îndoliată...

De la 18 ani, trăiesc în mijlocul comunității evreiești. Aș putea spune că, în acești ani, mi-am împletit viața cu necazurile, tristețile și bucuriile ei.

De aceea, astăzi, la zi de doliu, simt că trebuie să-mi exprim protestul față de profanarea și vandalizarea sălbatică a locurilor sfinte din Cimitirul Giurgiului.

Cred că autoritățile abilitate ale Statului vor scoate la lumină și vor condamna răufăcătorii și mai ales instigatorii care se află în spatele lor. Este evident că s-a urmărit omorârea, pentru a doua oară, a nefericiților care zac sub lespezile sfărâmate, poate pentru „vina” de a fi evrei!...

STELA GEORGESCU

O îndreptățită recunoștință și o reaffirmată închinare de suflet doamnei Stela Georgescu, o colaboratoare devotată a Federației noastre, de care ne leagă un reciproc sentiment de prietenie. (R.E.)

Un gest din suflet

O scrisoare care ne-a emoționat mai mult și, poate, altfel, decât celelalte. Se subînțelege că autorul acesteia – Daniel Dimbu – condamnă vandalizarea... Ne înțelege durerea și, nefiind, după nume, cel puțin, evreu, înțelege starea prin care trecem. Emoționantă e hotărârea domniei sale de a contribui, după puterile și cunoștințele lui, să vină să lucreze ajutat de câțiva muncitori la repararea și readucerea la starea de normalitate a monumentelor vandalizate. Vă mulțumim, vom ține legătura. (R.E.)

Extrase din scrisoare:

Am vizionat la televizor distrugerile provocate în Cimitirul Comunității din București. În acest sens, doresc să vă fac cunoscută disponibilitatea mea de a ajuta la înlăturarea efectelor distrugerilor. Astfel, doresc să vin personal, cu unul sau doi muncitori, și să repunem pe poziție monumentele doborâte și să le restaurăm pe cele ce pot fi reparate. Să ne asigurați, vă rugăm, doar cazarea și materialele necesare. Mă consider onorat să știu că pot fi de ajutor.

Cu stimă,

DANIEL DIMBU

Ediția specială imediat următoare a revistei noastre va apărea în zilele de 5-6 noiembrie a.c. (R.E.)

Pelerinaj tăcut la monumentele funerare devastate din Cimitirul Giurgiului

Sub semnul acestor cuvinte, care își găsesc atât de greu ecoul în secolul XXI, ar putea sta îndurerată manifestare, organizată de F.C.E.R., în Cimitirul Giurgiului. Oameni în vârstă, care căutau să zărească starea în care se afla piatra funerară a părintelui, a fratelui sau a soțului, respectiv soției pierdute, au rămas muți în fața Menorei ale cărei lumânări au fost aprinse în semn de cinstire a memoriei și a redării dreptului la liniște în spațiul de dincolo de viață. Mulți s-au calmat atunci când și-au dat seama că vandalii nu au atins locul eternității rudelor lor... Alții, însă, printre care și actrița Maia Morgenstern, au ținut să afirme că fiecare dintre locurile de veci vandalizate sunt ale noastre, că ni le putem asuma în nume personal și durerea pe care o produce momentul când le zărești năruite

la pământ, sparte cu răngile și călcate în picioare, este una ce nu se poate șterge prin cuvinte de consolare.

Ceremonia a debutat cu o scurtă introducere în istoria acestui cimitir, prezentată de ing. Paul Schwartz, vicepreședintele F.C.E.R., care a evocat eroii din războaiele României, victimele pogromurilor și rebeliunii, personalitățile și pe toți cei ce odihnesc în acest cimitir.

După o tăcută procesiune printre morminte, când puteai doar să auzi câte un suspin sau o remarcă îndurerată, Prim Rabinul Șlomo Sorin Rosen a rostit un Izkor pentru cei dispăruți iar Rabinul Naftali Deutsch a intonat un psalm întru odihna celor ale căror morminte au fost vandalizate.

Președintele F.C.E.R. și-a început cuvântul cu emoția tradusă în lacrimi, evocând „vinerea neagră” în care a aflat vestea profanării cimitirului. „Cunosc acest loc – părinții și bunicii mei se odihnesc aici...”, afirma domnia-sa. „Profesioniștii distrugerii” au cutremurat conștiințele. Apelul pe care îl făcea președintele F.C.E.R. era la „intrarea în normalitate”, normalitatea unei țări guvernate și guvernabile, membră a UE și NATO, care are toate instituțiile la dispoziție pentru a-și proteja cetățenii.

Ambasadorul Statului Israel s-a adresat cu această ocazie celor prezenți cu un mesaj esențial pentru existența noastră ca evrei în Diaspora. „Nu sunteți singuri!”, și-a încheiat el cuvântul, evocând consternarea și durerea fraților din Israel ce au văzut efectele unor asemenea manifestări. Dincolo de mesajul de solidaritate al autorităților politice și religioase, dincolo de cuvintele de reală mahnire pe care le-au trimis prin emisarii lor Președinția, Primul Ministru, s-au făcut auzite și luările de poziție ale unor intelectuali care au ținut să își exprime acolo, în fața pietrelor distruse, durerea legată de acest sacrilegiu. Despre cele văzute pe „alea orororii” a vorbit scriitorul Stelian Tănase. Maia Morgenstern care a adus în fața celor prezenți și tristele versuri ale unui poem evocator, a ținut să

și exprime clar și răspicat punctul de vedere – „sunt evreică, sunt româncă, sunt actriță”, a spus ea, în timp ce a făcut un apel la găsirea căilor pentru a-i pedepsi pe făptași, pe cei ceucid în noi șansa la normalitate. O adevărată „listă neagră”, a celor mai importante manifestări antisemite din ultimul timp, a alcătuit-o istoricul Alexandru Florian, directorul executiv al Institutului „Elie Wiesel” din București, iar monitorizarea acestora trezește într-adevăr numeroase semne de întrebare și la fel de multe semne de exclamare cu privire la prezentul pe care îl trăim.

Sub ploaia de frunze ruginii ale unei incredibil de însozrite zile de toamnă târzie, la final au rămas doar mormintele singure, unele despuiate de haina lor de piatră. Peste ele s-a așternut liniștea care rămâne după ce cuvintele se transformă în amintire în timp ce sechelele barbariei persistă.

LUCIANA FRIEDMANN